

Omdenken 2.0

Als verbazing een gezicht heeft, dan zit het tegenover me.

“Daar zit je, je schaamt je dood.”

Hij schudt zijn hoofd. Hij roert voor de zoveelste keer zijn koffie.

Een van de onderwerpen waar hij zich de afgelopen maanden mee bezig mocht houden is de overheveling van de zorgtaken naar de gemeente.

Het is een lastige tijd.

Dat de budgetten nog niet vaststaan is onhandig, dat de kennis om die zorg uit te voeren niet aanwezig is, maakt het niet vrolijker en dat tientallen zorgmedewerkers in diezelfde gemeente ontslagen worden, maakt de aardige nazomerdagen wat killer.

“Vorige week hadden we weer zo’n middag over de veranderingen die ons te wachten staan. Daar zaten we met zijn veertigen.” Hij aarzelt. “Komt zo’n man binnen. Je ziet het direct. Zo eentje die door toeval weet hoe de wereld in elkaar steekt.”

Hij glimlacht.

“Hij kwam ons vertellen dat we maar eens anders moesten leren denken. Er staat ons veel te wachten, en daar hoort ook een andere houding bij op het werk. We moeten niet langer als ambtenaar denken, maar als ondernemer.”

Nu is het mijn beurt om op te kijken.

“Ja”, zegt hij, “dat was de boodschap. Hij hield ons voor dat alles nu eenmaal verandert en dat daarbij ook omdenken hoort. Dat wij, ambtenaren, niet langer als dienstverlener moeten denken, maar als ondernemer. Je kunt geld tenslotte maar een keer uitgeven.”

Weer schudt hij zijn hoofd.

“Dat je zo iemand het raam niet uitkegelt.”